

Christina Lauren

'Intenser' dan *Fifty Shades of Grey*.
Een heerlijke roman.'
– Chicklit.nl

Verbonden

XANDER

roman

Ook verschenen van Christina Lauren bij Xander Uitgevers:

Stouter – Ondenkbaar (2014)

Stouter – Onverwacht (2014)

Stouter – Ongebonden (2014)

Wild – Vertrouwen (2015)

Wild – Verlangen (2015)

CHRISTINA LAUREN

Wild verbonden

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Dark Wild Night*

Oorspronkelijke uitgever: Gallery Books

Vertaling: Gabriëlla van Karsbergen

Omslagontwerp: HildenDesign, www.hildendesign.de

Omslagbeeld: HildenDesign/www.shutterstock.com

Auteursfoto: www.christinalaurenbooks.com

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2015 Christina Hobbs & Lauren Billings

Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 486 4 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK EEN

Lola

In gedachten teken ik de panelen van het plaatje dat ik voor me zie. We lopen achter de receptioniste aan door de marmeren gang: de vrouw draagt vijftien centimeter hoge zwarte hakken, haar benen lijken eindeloos lang, haar heupen wiegen bij elke stap.

Haar heupen wiegen naar links.

Haar heupen wiegen naar rechts.

Haar heupen wiegen naar links.

‘Niet zo zenuwachtig,’ fluistert mijn agent Benny.

‘Niks aan de hand,’ lieg ik, maar hij snuift slechts en recht zijn rug.

‘De deal is al rond, Lola. Je bent hier alleen om te tekenen en niet om iemand te imponeren. Lach eens! Dit is leuk.’

Ik knik en probeer te doen wat hij zegt – *Kijk dit kantoor nou eens! En die mensen! Bright lights! Big city!* – maar het heeft geen zin. Sinds mijn twaalfde heb ik aan *Razor Fish* gewerkt, schrijvend en tekenend. Wat mij betreft zat alle lol in het creëren van het boek. Het enge deel is door een steriele gang met glazen werkplekken en glossy ingelijste filmposters lopen en een contract tekenen van zeven cijfers voor de verfilming van het boek. Ik heb het gevoel alsof mijn keel wordt dichtgeknepen. Ik ga dus maar weer terug naar mijn safe modus.

Haar heupen wiegen naar rechts.

Haar heupen wiegen naar links.

Haar benen zijn oneindig lang.

Dan stopt ze en opent een deur. ‘Daar zijn we dan.’

Het kantoor van de filmstudio is bijna obscene chic; het hele gebouw voelt trouwens als een modern equivalent van een kasteel. Elke muur is bedekt met geborsteld aluminium en marmer; elke deur is van glas. Elk meubelstuk is van marmer of van zwart leer. Benny leidt ons vol zelfvertrouwen naar binnen. Hij loopt de kamer door en schudt de handen van de managers aan de andere kant van de tafel. Ik volg hem en laat de deur achter me dichtvallen. Wat volgt is een enorme dreun van glas tegen metaal die door het hele vertrek weerkaatst – het geluid wordt slechts onderbroken door twee geschrokken reacties van achter de tafel.

Fuck.

Ik heb foto’s van mezelf gezien de afgelopen drie maanden in stressvolle openbare situaties en weet dat ik er op dit moment niet geschrokken uitzie. Ik duik niet weg en verontschuldig me niet; ik verkramp niet, ook al zou ik wel in een gat in de grond willen verdwijnen. Blijkbaar kan ik het gewoon goed verbergen.

Razor Fish kreeg een geweldige recensie in de *New York Times*. Mij vonden ze daarentegen ‘terughoudend’ tijdens een interview dat ik juist geanimeerd en leuk had gevonden. De *Los Angeles Times* omschreef ons telefonisch interview als ‘een serie van lange, bedachtzame pauzes gevolgd door antwoorden van een lettergreep’. En dat terwijl ik tegen mijn vriend Oliver had gezegd dat ik bang was dat ik hen de oren van het hoofd had gekletst. De twee managers zien er allebei net zo gepolijst uit als de inrichting van het gebouw. Geen van de vrouwen zegt iets over mijn niet zo subtiele binnenkomst, maar ik zweer dat de klap net zo lang nagalmt tot het moment dat ik de tafel heb

bereikt. Benny geeft me een knipoog en gebaart me te gaan zitten. Ik neem voorzichtig plaats in een zachte leren stoel en strijk mijn jurk glad.

Mijn handen zijn klam en mijn hart gaat als een razende tekeer. Om niet in paniek te raken tel ik steeds maar weer tot twintig.

Het paneel toont het meisje, kin omhoog, met een vuurbal in haar longen.

‘Lorelei, het is geweldig je eindelijk te ontmoeten.’

Ik kijk de vrouw die zojuist heeft gesproken aan en schud haar uitgestoken hand. Ze heeft blond glanzend haar, perfecte make-up, perfecte kleren, en een perfect uitdrukkingloos gezicht. Ik heb vanmorgen vroeg nog even snel gekeken op IMDB en weet vrijwel zeker dat zij Angela Marshall is, de executive producer, die er samen met haar partner Austin Adams in is geslaagd om de rechten voor *Razor Fish* binnen te slepen in een biedingsstrijd waarvan ik tot vorige week niet eens wist dat-ie bestond. Op de foto was haar haar echter rood. Mijn ogen gaan naar de vrouw links van haar. Zij heeft een lichtbruine huid, zwart haar en enorme bruine ogen. Zeker niet Angela Marshall. De enige persoon die ik regelmatig heb gezien in bladen en op foto's is Austin, maar afgezien van Benny is er geen andere man aanwezig.

‘Noem me maar Lola. Leuk u te ontmoeten...?’ Ik maak de vraag niet af, want in normale situaties is dit volgens mij het punt waarop namen worden uitgewisseld. In plaats daarvan lijkt de handdruk wel eeuwen te duren en ik weet niet wat ik met mijn enthousiaste dankbaarheid aan moet. Waarom stelt niemand zich voor? Moet ik soms de namen van alle aanwezigen kennen?

Uiteindelijk laat de vrouw mijn hand los en zegt: ‘Angela Marshall.’

Ik heb het gevoel dat het een soort test was.

‘Zo leuk u te ontmoeten,’ zeg ik nogmaals. ‘Ik kan amper geloven...’

Verder gaan mijn gedachten niet. Ze kijken me allemaal aan en wachten op wat ik te zeggen heb. Eerlijk gezegd zou ik dagenlang kunnen praten over alles wat ik niet kan geloven. Ik kan niet geloven dat *Razor Fish* eindelijk de wereld in is gezwommen. Ik kan niet geloven dat mensen het boek kopen. En ik kan absoluut niet geloven dat mensen van deze grote filmmaatschappij van mijn boek een film willen maken.

‘We kunnen het gewoon niet geloven.’ Benny schiet me te hulp maar lacht wat ongemakkelijk. ‘We zijn gewoon zo opgewonden over hoe alles is gegaan. Echt superspannend.’

De vrouw naast Angela werpt hem een ‘O, vast en zeker’-blik toe. We weten namelijk allemaal dat Benny goede zaken heeft gedaan met deze deal: twintig procent van heel veel geld. Maar dat besef leidt ook tot een ander besef: ik heb het nog beter gedaan dan hij. Mijn leven is door deze enkele transactie voor altijd veranderd. We zijn hier om een contract te ondertekenen, om de rolverdeling te bespreken en om een schema op te stellen.

Het paneel toont het meisje dat wakker schrikt omdat er een stalen stang in haar ruggengraat wordt geduwd.

Ik steek mijn hand uit naar de andere vrouw. ‘Hoi, sorry, maar ik heb je naam niet meegekregen. Ik ben Lola Castle.’

Ze stelt zichzelf voor als Roya Lajani en kijkt vervolgens naar de papieren die voor haar liggen. Dan haalt ze adem, klaar om te beginnen met het gesprek. Maar nog voordat ze wat kan zeggen zwaait de deur open en stormt de man die ik herken als Austin Adams naar binnen. Hij gaat vergezeld van het gerinkel van telefoons, geklik van hakken in de gang en stemmen die weerklinken vanuit naastgelegen kamers.

‘Lola!’ zegt hij tegen me met een warme, vrolijke stem en hij schrikt op wanneer de deur achter hem met een harde klap dichtvalt. Hij kijkt Angela aan en zegt: ‘Ik haat die kloteur. Wanneer laat Julie ’m nou eens repareren?’

Angela maakt een ‘maak je geen zorgen’-gebaar en kijkt toe hoe Austin de stoel naast haar laat voor wat-ie is en in de stoel rechts naast mij gaat zitten. Hij kijkt me breed glimlachend aan.

‘Ik ben een enorme fan,’ zegt hij onomwonden en zonder zichzelf voor te stellen. ‘Echt. Ik ben zo onder de indruk van je.’

‘Ik... wauw,’ zeg ik en ik lach wat ongemakkelijk. ‘Dank je.’

‘Zeg me alsjeblieft dat je met iets nieuws bezig bent. Ik ben verslaafd aan je kunst, je verhalen, alles.’

‘Mijn volgende *graphic novel* komt dit najaar uit en heet *June-bug*.’ Ik voel het enthousiasme van Austin en voeg er automatisch aan toe: ‘Ik ben er nog mee bezig.’ Wanneer ik hem weer aankijk, schudt hij alleen maar zijn hoofd in ongelooft.

‘Is dit onwerkelijk of wat?’ Zijn ogen zijn warm en zijn glimlach wordt teder. ‘Besef je al dat jij het meesterbrein bent achter de eerstvolgende grote actiefilm?’

Deze zin, in deze situatie – waarin ik bang was veel nietszeggende complimenten te krijgen – zou er normaal gesproken voor zorgen dat ik alle moeite zou moeten doen om niet sceptisch te reageren. Maar Austin lijkt me, ondanks het feit dat hij een belangrijke producer en regisseur is, zeer oprecht. Hij is knap maar ziet er slonzig uit: zijn roodblonde haar lijkt ongekamd, hij heeft zich niet geschoren, draagt een spijkerbroek en een overhemd waarvan de knoopjes scheef zijn geknoopt waardoor de rechterkant langer is dan de linkerkant en het gesteven boordje zit aan een kant naar binnen gevouwen. Austin is een zeer duur rotzooitje.

‘Dank je,’ zeg ik en ik bal mijn vuisten om te voorkomen dat ik

aan mijn oorleletje of aan mijn haar ga friemelen.

‘Ik meen het,’ voegt hij eraan toe en hij leunt met beide ellebogen op zijn dijbenen. Zijn ogen zijn alleen op mij gericht. Ik weet niet eens of hij Benny al heeft begroet. Mijn knokkels zijn inmiddels wit geworden.

‘Ik weet dat we dat moeten zeggen, maar in dit geval is het nog echt waar ook. Ik was vanaf de eerste bladzijde volledig geobserveerd en zei tegen Angela en Roya dat we dit te pakken moesten krijgen.’

‘We waren het helemaal met hem eens,’ doet Roya onnodig een duit in het zakje.

‘Nou,’ zeg ik terwijl ik probeer iets anders te zeggen dan nogmaals dank je. ‘Dat is geweldig. Ik ben blij dat het enigszins is aangeslagen.’

‘Enigszins?’ schampert hij en hij leunt achterover in zijn stoel. Dan kijkt hij naar zijn overhemd en roept verrast uit: ‘Fuck. Ik kan mezelf niet eens aankleden.’

Ik bijt op mijn onderlip om een lach te onderdrukken. Tot het moment dat hij binnen kwam lopen verkeerde ik in een staat van paniek. Toen ik jong was deden we boodschappen bij de kringloopwinkel van Goodwill. We leefden een paar jaar op voedselbonnen en ik rijd nog steeds in een Chevy uit 1989. Ik kan amper overzien hoe dit alles mijn leven zal veranderen. En de steriele Stepford Sisters aan de andere kant van de tafel dragen alleen maar bij aan de vreemde sfeer in de kamer. Maar Austin lijkt me wel iemand met wie ik kan werken.

‘Ik weet dat je dit wel vaker wordt gevraagd,’ zegt hij, ‘want ik lees de interviews. Maar ik wil het uit jouw mond horen, het echte verhaal. Hoe ben je ertoe gekomen dit boek te gaan schrijven? Wat heeft je geïnspireerd?’

Het is me inderdaad al vaker gevraagd. Zo vaak zelfs dat ik een

standaardantwoord klaar heb: *ik hou van de alledaagse vrouwelijke superheld omdat ze ons de mogelijkheid geeft om frontaal het gevecht aan te gaan met ingewikkelde sociale en politieke tegenstrijdigheden in populaire kunst en cultuur. Ik heb van Quinn Stone een alledaagse meid gemaakt, in de geest van Clarisse Starling of Sarah Connor: ze wordt een heldin op eigen kracht. Quinn wordt gevonden door een vreemde, visachtige man uit een andere dimensie. Dit wezen, Razor, helpt Quinn de moed te vinden om voor zichzelf en haar gemeenschap te vechten. Maar terwijl hij dat doet beseft hij dat hij haar niet wil achterlaten om naar huis te gaan, zelfs niet wanneer hij dat uiteindelijk wel kan. Ik ben op het idee gekomen tijdens een droom, waarin een grote gespierde man bedekt met schubben in mijn kamer stond en tegen me zei dat ik mijn kast op moest ruimen. Ik ben me de rest van de dag blijven afvragen hoe het zou zijn als hij echt in mijn slaapkamer zou verschijnen. Ik noemde hem Razor Fish en stelde me voor dat het mijn Razor geen reet zou kunnen schelen hoe rommelig mijn kast was; hij zou wel tegen me zeggen dat ik eens op moest staan om ergens voor te vechten.*

Maar dat is niet het antwoord dat vandaag naar boven komt.

‘Ik was pissig,’ geef ik toe. ‘Ik dacht dat alle volwassenen óf eikels óf losers waren.’ Ik zie hoe Austins groene ogen een beetje groter worden. Dan knikt hij subtiel en vol begrip.

‘Ik was boos op mijn vader omdat hij er zo’n rotzooi van maakte en op mijn moeder omdat ze zo laf was. Ik weet zeker dat ik daarom over Razor Fish heb gedroomd: hij is keihard en snapt Quinn niet altijd even goed, maar diep vanbinnen houdt hij van haar en wil hij dat er voor haar gezorgd wordt. Hem tekenen en hoe hij in eerste instantie haar menselijkheid niet begrijpt, maar haar vervolgens traint om te vechten en uiteindelijk terugdeinst voor haar... verloren raken in hun verhaal: het was

de beloning die ik mezelf 's avonds gaf zodra ik de afwas en mijn huiswerk had gedaan en alleen was.'

Het is stil in het vertrek en ik voel een onbekende behoefte om de ruimte te vullen. 'Ik vond het leuk om te zien hoe Razor waardering begon te krijgen voor de niet zo klassieke manieren waarop Quinn sterk is. Ze is mager, ze is rustig. Ze heeft niet het lichaam van een amazone. Haar krachten zijn meer subtiel: ze is opmerkzaam en vertrouwt volledig op zichzelf. Ik wil dat dat goed overkomt. Er komt veel geweld en actie in het verhaal voor, maar Razor heeft geen openbaring over haar wanneer ze leert een klap uit te delen. Hij heeft een openbaring wanneer ze erachter komt hoe ze leert het tegen hem op te nemen.'

Ik gluur naar Benny. Ik ben nog nooit eerder zo open geweest over mijn leven en mijn boek en de verbazing staat op zijn gezicht te lezen.

'Hoe oud was je toen je moeder wegging?' vraagt Austin. Hij doet alsof wij de enige personen in het vertrek zijn en het is niet moeilijk om daarin mee te gaan omdat de rest zwijgend toekijkt.

'Twaalf. Meteen nadat mijn vader uit Afghanistan was teruggekomen.'

De stilte lijkt als een zware deken op iedereen te rusten nadat ik mijn woorden heb uitgesproken. Uiteindelijk slaakt Austin een diepe zucht. 'Nou, dat is behoorlijk klote.'

Ik moet lachen.

Hij leunt voorover, kijkt me indringend aan en zegt: 'Ik vind het een geweldig verhaal, Lola. Ik vind de karakters geweldig. We hebben een scenarioschrijver die er een geweldig script van zal maken. Ken je Langdon McAfee?'

Ik schud mijn hoofd en schaam me enigszins omdat de manier waarop hij het zegt me het gevoel geeft dat ik hem wél zou moeten kennen. Maar Austin wuift de vraag weg. 'Hij is gewel-

dig. Kalm, slim, goed georganiseerd. Hij wil dit samen met jou schrijven.’

Ik doe mijn mond open wanneer ik dit onverwachte nieuws te horen krijg – ik, een filmscenario schrijven – maar er komt alleen maar wat gepruttel uit. Ik ben stomverbaasd, maar Austin blijft maar doorpraten: ‘Ik wil veel praten, oké?’ Hij knikt al, alsof hij me probeert aan te sporen. ‘Ik wil dat het precies wordt zoals jij het wilt.’ Hij leunt voorover en zegt glimlachend: ‘Ik wil dat je droom tot leven zal komen.’

‘Vertel me de details nog eens,’ zegt Oliver. ‘Ik weet niet eens of je de eerste keer wel Engels sprak.’

Hij heeft gelijk. Ik heb amper ademgehaald sinds ik brabbelend zijn stripboekenwinkel Downtown Graffick ben binnengelopen en ik weet amper nog hoe ik woorden moet vormen. Olivers lieve glimlach had al snel plaatsgemaakt voor verwarring toen ik de winkel was komen binnenstormen en in onsamenhangende zinnen mijn verhaal had gedaan en mijn emoties de vrije loop had gelaten. Op de weg terug vanuit LA had ik twee uur lang mijn vader aan de telefoon gehad om zo met veel moeite de bespreking proberen te verwerken. Niet dat het echt had geholpen want nu ik het zo hardop zeg, ten overstaan van een van mijn favoriete mensen, wordt het allemaal opnieuw onwerkelijk. In de acht maanden dat we nu vrienden zijn geloof ik niet dat Oliver me ooit zo heeft gezien: stotterend, buiten adem en bijna in tranen omdat ik zo overdonderd ben. Ik ben trots op het feit dat ik altijd zo standvastig en onverstoorbaar ben, zelfs tegenover mijn vrienden, en dus probeer ik mezelf te vermannen, maar verdomme, dat valt niet mee.

Ze gaan... een film maken... van mijn kinderfantasieën.

‘Oké,’ ga ik verder. Ik adem diep in en langzaam weer uit. ‘Vorige week belde Benny en vertelde hij me dat er iets stond te gebeuren met de filmoptie.’

‘Ik dacht dat hij het...’

‘... maanden geleden al had verzonden,’ onderbreek ik hem. ‘Klopt. Het zal de stilte voor de storm zijn geweest? Want tijdens de rit van zijn kantoor naar dat van hen vanochtend, vertelde hij me dat het is verkocht tijdens een idiote biedingsstrijd...’ Ik leg mijn hand op mijn voorhoofd. ‘Ik zweet gewoon. Kijk nou eens, ik zweet.’

Hij kijkt inderdaad. Zijn ogen worden zacht en hij lacht. Dan schudt hij zijn hoofd en kijkt hij weer naar de doos die hij open aan het snijden is. ‘Dit is ongelooflijk, Lola. Ga verder.’

‘Columbia en Touchstone hebben gewonnen,’ zeg ik. ‘We zijn naar het kantoor gereden en ik heb vandaag een paar mensen ontmoet.’

‘En?’ Hij kijkt me weer aan terwijl hij een stapel boeken uit de doos haalt. ‘Waren ze indrukwekkend?’

‘Ik bedoel...’ Ik stotter en denk aan hoe het voelde toen Austin zijn aandacht richtte op alle anderen in de kamer. Wat volgde was een bespreking die uiteenviel in een waas van acroniemen en bijna onverstanebare instructies betreffende Langdons schema voor het script en om te kijken of we het inkomstenoverzicht tegen het middaguur bij Mitchell konden krijgen.

‘Ja? Er waren een paar mensen aanwezig die nogal stijfjes deden en niet veel zeiden, maar executive producer Austin Adams was oprecht aardig. Ik was zo overdonderd dat ik niet weet hoeveel ik allemaal heb meegekregen.’ Ik haal mijn beide handen door mijn haar en richt mijn hoofd naar het plafond.

‘Dit is zo gestoord allemaal. Een film.’

‘Een film,’ herhaalt Oliver. Hij kijkt me aan met die warme, mysterieuze blauwe ogen van hem. Hij likt zijn lippen en ik kijk snel weg. Oliver is zowel mijn voormalig echtgenoot als mijn huidige vlam, maar het is een liefde die voor altijd onbeantwoord zal blijven: ons huwelijk is nooit echt een huwelijk geweest. Het was dat-ding-dat-we-hebben-gedaan-in-Vegas. De twee andere stellen die elkaar in Vegas hebben gevonden – onze vrienden Mia, Ansel, Harlow en Finn – zijn gelukkig getrouwd. Maar Oliver en ik zien elkaar (met name wanneer we dronken zijn) graag als de enigen die als normale mensen in Vegas zijn getrouwd: met niets anders dan spijt, een nietigverklaring en een kater. Gezien de emotionele afstand die hij altijd heeft gehouden, weet ik vrijwel zeker dat hij van ons tweeën degene is die het echt meent wanneer hij onze keuze prijst.

‘En het was niet zo van: o, dat is een leuk idee, laten we het maar doen en dan zien we wel,’ zeg ik. ‘Ze hebben de rechten gekocht en hebben al een regisseur in gedachten. We hebben het vandaag ook al over de mogelijke rolverdeling gehad. En ze hebben al een grote naam op het gebied van *special effects* gevraagd om mee te doen.’

‘Onwerkelijk,’ mompelt hij en hij kijkt me geïnteresseerd aan. Als ik Oliver niet beter zou kennen, zou ik denken dat hij zojuist naar mijn mond stond te staren. Maar ik ken hem wel beter: hij kijkt alleen naar elk deel van mijn gezicht terwijl ik aan het praten ben. Hij is gewoon een heel goede luisteraar.

‘En... ik ga meeschrijven aan het script,’ zeg ik, een beetje buiten adem en met grote ogen.

‘Lola. Lola, verdomme zeg.’

Terwijl ik hem het hele verhaal van de bespreking van vanochtend vertel gaat Oliver verder met het uitpakken van de nieuwste zending stripboeken. Zo nu en dan kijkt hij me glimlachend

aan. Ik had gedacht dat ik er na verloop van tijd wel achter zou komen wat hij precies denkt en hoe hij ergens op reageert. Maar ik kan hem nog steeds slecht peilen. De loft die ik deel met mijn vriendin London is slechts twee straten bij Olivers stripwinkel vandaan. We zien elkaar bijna elke dag. Toch heb ik nog steeds het gevoel dat ik het grootste deel van de tijd die we samen doorbrengen, erg mijn best moet doen om te bedenken wat hij zou kunnen hebben bedoeld. Als ik meer als Harlow zou zijn geweest, zou ik het hem gewoon gevraagd hebben.

‘Dus je kijkt wel uit naar een verfilming van je boek?’ vraagt hij. ‘We hebben het er nog niet over gehad omdat het allemaal zo snel is gegaan, maar ik weet dat sommige schrijvers niet zitten te wachten op een bewerking van hun boek.’

‘Ben je gek?’ vraag ik. Hoe kan hij dat nou vragen? Het enige wat ik leuker vind dan stripboeken zijn films gebaseerd op stripboeken. ‘Het is overdonderend, maar geweldig.’

En dan herinner ik me een e-mail met daarin zeventien scripts die ik moet lezen ‘als referentie’ en word ik plotseling misselijk.

‘Het lijkt een beetje op het bouwen van een huis,’ zeg ik tegen hem. ‘Ik wil gewoon op het punt zijn waar ik erin kan gaan wonen en alle andere delen zoals het uitzoeken van deurknoppen en armaturen kan overslaan.’

‘Laten we hopen dat ze je Batman niet George Clooney-en,’ zegt hij.

Ik beweeg mijn wenkbrauwen op en neer. ‘Wat mij betreft mogen ze alles wat ik doe George Clooney-en.’

Not-Joe, een *stoner* met een hanenkam en Olivers enige werknemer op wie we allemaal dol zijn, stapt van achter de boekenplanken vandaan naar voren.

‘Clooney is homo. Dat weet je toch, hè?’

Oliver en ik negeren zijn opmerking.

‘Het is zelfs zo,’ zeg ik, ‘dat als George Clooney ooit wordt toegevoegd aan de Oxford English Dictionary als een werkwoord, ik deze activiteit onmiddellijk zal toevoegen aan mijn *bucket list*.’

‘Zoals in: “Ben je ooit ge-George Clooneyd?”’ vraagt Oliver.

‘Precies. “We zijn een eindje gaan wandelen en hebben toen ge-George Clooneyd tot ongeveer twee uur. Goedenavond.”’

Oliver knikt en legt een paar pennen in een lade. ‘Ik zou dat eigenlijk ook aan mijn bucket list moeten toevoegen.’

‘Kijk, dit is nu de reden waarom we vrienden zijn,’ zeg ik tegen hem. Oliver is te vergelijken met het slikken van een dosis Xanax: je wordt er vanzelf rustig van.

‘Je begrijpt dat als George Clooney een werkwoord zou worden, dit zo’n enorm ding zou zijn dat je er sowieso een deel van zou willen hebben, homo of hetero.’

‘Hij is absoluut homo,’ zegt Not-Joe, dit keer luider.

Oliver kijkt hem met een sceptische blik aan.

‘Daar geloof ik niks van. Hij is pas getrouwd.’

‘Echt?’ vraagt Not-Joe en hij leunt met zijn ellebogen op de toonbank.

‘Maar als dat zo was, zou je hem dan nog willen?’

Ik steek mijn hand op. ‘Ja. Zeker weten.’

‘Ik vroeg het niet aan jou,’ zegt Not-Joe met een wegwerpgebaar.

‘Wie is de voorkant en wie de achterkant?’ vraagt Oliver. ‘Als ik word ge-George Clooneyd door George Clooney, of doe ik het Clooney-en?’

‘Oliver,’ zegt Not-Joe. ‘Hij is George Fucking Clooney. Hij wordt niet ge-Clooneyd!’

‘We lijken wel een stelletje idioten,’ mompel ik.

Ze negeren me en Oliver haalt vervolgens zijn schouders op. 'Ja, oké. Waarom niet?'

'Dat kost ons IQ-punten,' onderbreek ik ze weer.

Not-Joe doet alsof hij een paar heupen beetpakt en begint stootbewegingen te maken.

'Dit. Zou je hem dit laten doen?'

Oliver haalt defensief zijn schouders op en zegt: 'Joe, ik snap wel waar we het over hebben. En ik snap ook wel hoe mannen-seks eruitziet. Wat ik bedoel is dat als ik het dan toch met een vent ga doen, waarom dan niet een Bad Batman?'

Ik zwaai met mijn hand voor zijn gezicht. 'Laten we weer eens verdergaan met het gesprek over mijn boek dat gaat worden verfilmd.'

Oliver richt zich weer tot mij. Hij kijkt me aan met een glimlach die zo lief is dat ik helemaal smelt. 'Dat moeten we zeker doen. Het is fucking geweldig, Lola.' Hij houdt zijn hoofd schuin en kijkt me aan met die blauwe ogen van hem. 'Ik ben zo ontzettend trots op je.'

Ik glimlach en bijt op mijn onderlip want wanneer Oliver zo naar me kijkt, kan ik niet meer cool blijven. Maar het zou hem beangstigen als ik zo over hem zou zwijmelen want zo zitten wij niet in elkaar.

'Dus hoe ga je het vieren?' vraagt hij.

Ik kijk de winkel rond alsof ik daar ergens het antwoord zal vinden. 'Hier rondhangen? Ik weet het niet. Misschien moet ik maar gewoon aan het werk gaan.'

'Neeee, je hebt al zo veel gereisd en zelfs wanneer je thuis bent, ben je altijd aan het werk,' zegt hij.

Snuivend zeg ik tegen hem: 'Zegt degene die elk uur dat hij niet slaapt in zijn winkel te vinden is.'

Oliver denkt even na. 'Ze maken een film van je boek, Lola

Lief? Dit koosnaampje laat mijn hart een sprongetje maken.

‘Je moet iets groots doen vanavond.’

‘Zoals naar Fred’s gaan?’ zeg ik. Dat is onze vaste stek. ‘Waarom veel poespas maken?’

Oliver schudt zijn hoofd. ‘Laten we de stad in gaan zodat je niet terug hoeft te rijden.’

‘Maar dan moet jij helemaal terugrijden naar Pacific Beach,’ werp ik tegen.

Not-Joe staat achter ons en doet net alsof hij viool speelt.

‘Maakt me niet uit,’ zegt Oliver. ‘Ik geloof niet dat Finn en Ansel er zijn, maar ik vraag de meiden wel.’ Hij krabt aan zijn stoppelige kin. ‘Ik zou willen dat ik je mee uit eten kon nemen, maar ik...’

‘O, god, maak je geen zorgen.’ Het idee dat Oliver zijn winkel achter zou laten om me mee uit eten te nemen maakt me opgewonden. Het is niet alsof het gebouw in brand zou vliegen als hij voor het donker weg zou gaan, maar toch geeft het me een gevoel van paniek.

‘Ik ga wel even alleen uit mijn dak op mijn kamer en dan ga ik mezelf later wel bezatten.’

Hij glimlacht naar me en ik smelt weer. ‘Klinkt goed.’

‘Ik dacht dat je vanavond een date had,’ zegt Not-Joe tegen Oliver en hij loopt achter hem langs met een enorme stapel boeken.

Oliver trekt wit weg. ‘Nee. Geen date, ik bedoel dat is het niet. Ik heb geen date.’

‘Een date?’ Ik voel mijn wenkbrauwen omhooggaan en probeer de steeds groter wordende knoop in mijn maag te negeren.

‘Nee, zo is het niet,’ dringt hij aan. ‘Gewoon die meid aan de overkant van de straat die werkt bij...’

‘Hard Rock Allison!’ roept Not-Joe.

Mijn hart slaat over. Dit is niet ‘gewoon die meid van de over-

kant van de straat' maar iemand van wie we allemaal hebben gemerkt dat ze wel erg veel interesse heeft in Oliver. Ik doe net alsof er niets aan de hand is en reageer positief.

'Kop dicht!' gil ik en ik sla Oliver op de schouder en zeg met een dramatisch Frans accent: 'Een zeer sexy date.'

Oliver gromt naar me, wrijft over zijn schouder en doet net alsof het erg veel pijn deed. Hij knikt naar Not-Joe. 'Ze wilde ons allebei eten brengen, hier in de winkel...'

'Ja, zodat ze je kon neuken,' onderbreekt Not-Joe.

'Of misschien omdat ze gewoon aardig is,' zegt Oliver uitdagend. 'Hoe dan ook, ik ga liever Lola's film vieren. Ik app Allison wel even om het haar te laten weten.'

Hard Rock Allison is vast een aardige meid. Maar ze heeft wel Oliver's telefoonnummer en hij kan haar zo appen om haar te laten weten dat hun plannen zijn gewijzigd. Die gedachte alleen al zorgt ervoor dat ik haar de meest gruwelijke dingen toewens, zoals overreden worden door een trein. Allison is knap en extrovert en zo klein dat ze in mijn schoudertas zou passen. Dit is de eerste keer dat ik word geconfronteerd met de mogelijkheid dat Oliver gaat daten. De eerste keer dat onze vriendschap hiermee te maken krijgt. Tenminste, voor zover ik weet. We zijn getrouwd en weer gescheiden in minder dan een dag en het is duidelijk dat hij nooit echt geïnteresseerd is geweest in me, maar we hebben het nog nooit gehad over afspraakjes met andere mensen.

Hoe moet ik hierop reageren?

Cool, besluit ik na overleg met mezelf. Blij voor hem.

'Absoluut opnieuw plannen,' zeg ik tegen hem en ik doe mijn best om zo oprecht mogelijk naar hem te glimlachen. 'Ze is leuk. Ga met haar naar Bali Hai, het is erg leuk daar.'

Hij kijkt me aan. 'Ik wil daar al heel lang naartoe; jij vindt het daar geweldig. Je zou mee moeten gaan.'

‘Oliver, je kunt me niet meenemen op een date.’

Zijn ogen worden groot achter zijn brillenglazen.

‘Dat is het niet. Ik zou niet...’ zegt hij en hij voegt er snel aan toe: ‘Lola. Het is verdomme geen date.’

Oké, dus hij is duidelijk niet geïnteresseerd in Allison. De knoop in mijn maag wordt wat lossen en ik moet alle mogelijke moeite doen om een glimlach te onderdrukken. Dat lukt uiteindelijk na een paar keer diep ademgehaald te hebben.

Ik kijk weer op en zie dat hij me nog steeds aankijkt met een uitdrukking op zijn gezicht die zo rustig is als het oppervlak van een meer in een ravijn. Waar denk je aan, wil ik hem vragen. Maar dat doe ik niet.

‘Lola,’ begint hij.

Ik slik en een fractie van een seconde staar ik naar zijn mond. Ik ben dol op zijn mond. Hij is breed, zijn onderlip en bovenlip zijn even groot, vol maar niet vrouwelijk. Ik heb zijn mond al honderden keren getekend: met lippen ietsje uit elkaar, met lippen op elkaar gedrukt, met een kleine krul om zijn lippen of gebogen in die typische frons. Lippen met scherpe tanden erboven, of, die ene keer, zijn mond open en obscene snakkend naar adem. Amper twee seconden later kijk ik weer in zijn ogen.

‘Ja?’

Het duurt een eeuwigheid voor hij iets zegt en in de tussentijd heb ik al ontelbare antwoorden bedacht: heb je er ooit wel eens over nagedacht om me te zoenen? Zullen we gaan neuken in het achterkamertje? Zou je ooit Zatanna cosplayen?

Maar hij vraagt alleen maar: ‘Wat zei Harlow toen je haar over de film vertelde?’

Ik adem diep in en sluit het beeld buiten van hem terwijl hij naar voren leunt en zijn mond op de mijne drukt.

‘O, ik wilde haar hierna bellen.’

En dan valt plots het kwartje.

Olivers wenkbrauwen schieten omhoog. Not-Joe die naast hem staat slaakt een gil van paniek die doet vermoeden dat de politie voor de deur staat of dat we allemaal vermoord zullen worden door Harlow en dat het mijn schuld is.

‘O, shiiiiit, waarom heb ik dat gedaan?’ vraag ik en ik leg mijn hand op mijn mond. Na mijn vader is Harlow altijd degene aan wie ik dingen als eerste vertel. Ze zou me vermoorden als ze wist dat ik eerst hierheen was gegaan.

‘Waarom heb ik het jullie eerst verteld?’ Ik kom dichterbij en kijk ze allebei dreigend aan. ‘Jullie mogen haar niet vertellen dat je het eerder wist en dat ik hier al hoelang ben...?’

‘Een half uur,’ zegt Not-Joe behulpzaam.

‘Een half uur!’ gil ik. ‘Ze zal ons in stukjes hakken en begraven in de woestijn!’

‘Bel haar dan verdomme meteen op,’ zegt Oliver en hij wijst naar me. ‘Ik ben niet van plan om de strijd aan te gaan met Harlow en een hakbijl.’